

“Ο “γάμος ομοφυλοφίλων” ανατρέπει το Χριστιανικό γάμο και το πρότυπο της οικογένειας” - Η Εγκύκλιος της Εκκλησίας της Ελλάδος προς τον λαό της

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Η [Εκκλησία της Ελλάδος](#) στην Εγκύκλιο της προς το Χριστεπώνυμο πλήρωμα περί του Γάμου τονίζει, μεταξύ άλλων, ότι “ο λεγόμενος [«γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων»](#) εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἐλληνικῆς οἰκογένειας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της”

Μέσα από πέντε κεντρικές θέσεις οι οποίες αφορούν το έργο της Εκκλησίας, την αγάπη του Θεού προς τους ανθρώπους, την Θεολογία του Μυστηρίου του Γάμου, την νομοθετική πρωτοβουλία της Πολιτείας και το δημογραφικό, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος ενημερώνει μέσα από την Εγκύκλιό της το Χριστεπώνυμο πλήρωμα, γιατί είναι αντίθετη στη νομοθέτηση της επέκτασης του πολιτικού γάμου και στα

ομοφυλόφιλα ζευγάρια, γεγονός που ανοίγει τον δρόμο και στην τεκνοθεσία παιδιών.

Γραφείο ρεπορτάζ ope.gr

Όπως ήδη αποφασίστηκε κατά την έκτακτη Ιεραρχία της 23ης Ιανουαρίου, η Ιερά Σύνοδος δεν περιορίστηκε μόνο στην έκδοση σχετικού ανακοινωθέντος, αλλά με την Εγκύκλιό της προς το πλήρωμα της Εκκλησίας, την οποία παραθέτουμε ολόκληρη παρακάτω, ενημερώνει υπεύθυνα τους πιστούς για τους λόγους για τους οποίους η Εκκλησία δεν μπορεί να σιωπήσει σε αυτό το ζήτημα. **(Διαβάστε σχετικά: [Αυτή είναι η εισήγηση του Μητροπολίτη Μεσογαίας στην Ιεραρχία](#))**

Η Εκκλησία δεν μπορεί να σιωπήσει

Η Εγκύκλιος θα διαβαστεί την ερχόμενη Κυριακή, 4 Φεβρουαρίου 2024, σε όλους τους Ιερούς Ναούς όπου θα διανεμηθεί και σχετικό φυλλάδιο. Η επιλογή της ημέρας μόνο τυχαία δεν είναι καθώς αυτή είναι η Κυριακή μετά την εορτή των Τριών Ιεραρχών όπου η Εκκλησία αφιερώνει στις Αγίες Μητέρες τους, Νόνα, Εμέλεια και Ανθούσα.

“Η χριστιανική παραδοσιακή οικογένεια αποτελείται από πατέρα, μητέρα και παιδιά, και σέ αυτήν τήν οικογένεια τά παιδιά αναπτύσσονται, γνωρίζοντας τήν μητρότητα και τήν πατρότητα πού θά είναι απαραίτητα στοιχεία στην μετέπειτα εξέλιξή τους.”, υπογραμμίζεται, μεταξύ άλλων, στην Εγκύκλιο. Αναπτύσσοντας την Θεολογία του Μυστηρίου του Γάμου, τονίζεται ότι “Η Έκκλησία βασίζεται σέ αυτήν τήν Παράδοση, πού δόθηκε από τόν Θεό στους Αγίους, και δέν μπορεί νά αποδεχθῇ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «όμοφυλοφιλικό γάμο».”

Στο θέμα του λεγομένου «πολιτικού γάμου των ομοφυλοφίλων», η Ιερά Σύνοδος όχι μόνον δεν μπορεί να σιωπήσει, αλλά πρέπει να ομιλήσει, από αγάπη και φιλανθρωπία σε όλους. *“Γι’ αυτό η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος στην πρόσφατη απόφασή της με ομόφωνο και ενωτικό τρόπο, για λόγους τους οποίους αιτιολόγησε, δήλωσε ότι «είναι κάθετα αντίθετη προς το προωθούμενο νομοσχέδιο».”, αναφέρει.*

“Τα παιδιά καταδικάζονται να μεγαλώσουν χωρίς πατέρα και μητέρα”

“Επί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «υἱοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἓνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοιχτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση»,

πού θά δώση κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας», υπογραμμίζεται σε ἄλλο σημείο.

Στην τελευταία θέση της η Εκκλησία της Ελλάδος τονίζει το ενδιαφέρον της για την οικογένεια η οποία αποτελεί το κύτταρο της Εκκλησίας, της κοινωνίας και του Έθνους και προτρέπει την Πολιτεία να αντιμετωπίσει το Δημογραφικό που ομοιάζει με “βόμβα” που είναι έτοιμη να εκραγεί.

“ὅχι μόνο ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἐλληνικῆς οἰκογένειας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της, ἀλλά καί διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει καταδικαστῇ ἀπό τήν σύνολη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. α΄, 2432), καί ἀντιμετωπίζεται μέ τήν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς. Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασική ἀρχή ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τήν κάθε ἀμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ τόν κάθε ἀμαρτωλό, διότι καί αὐτός ἔχει τό «κατ’ εἰκόνα Θεοῦ» καί μπορεῖ νά φθάσῃ στό «καθ’ ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσῃ στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ”, καταλήγει.

Αναλυτικά ὅλη η Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου:

Ὅπως ἔχετε ἐνημερωθῇ, μόλις πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες, δηλαδή τήν 23η Ἰανουαρίου 2024, συνήλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά μελετήσῃ τό θέμα πού ἀνέκυψε στίς ἡμέρες μας, δηλαδή τήν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέ ὅλες τίς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτό στό οἰκογενειακό δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τό θέμα αὐτό μέ ὑπευθυνότητα καί νηφαλιότητα, ἀποδεικνύοντας γιά μιά ἀκόμη φορά τήν ἐνότητά της, καί στήν συνέχεια ὁμόφωνα ἀποφάσισε τά δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθῇ.

Μιά ἀπό τίς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νά ἐνημερώσῃ τό πλήρωμά της, τό ὁποῖο θέλει νά ἀκούσῃ τίς ἀποφάσεις της καί τίς θέσεις της. Μέσα στό πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐσᾶς, γιά νά διατυπώσῃ τήν ἀλήθεια γιά τό σοβαρό αὐτό θέμα.

1. Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικό, μέ τό νά ὁμολογῇ τήν πίστη της, ὅπως τήν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός καί τήν ἔζησαν οἱ Ἅγιοί της, καί ποιμαντικό, μέ τό νά ποιμαίνῃ τούς ἀνθρώπους στήν κατά Χριστόν ζωή.

Αὐτό τό ἔργο της φαίνεται στήν Ἀγία Γραφή καί στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν

καί Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἱερούς κανόνες, πού καθορίζουν τά ὅρια μέσα στά ὁποῖα πρέπει νά κινοῦνται ὅλα τά μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοί καί Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τίς πνευματικές ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοί νά ζοῦν σέ κοινωνία μέ τόν Χριστό καί τούς ἀδελφούς τους, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν φιλαυτία καί νά ἀναπτυχθῇ ἡ φιλοθεΐα καί ἡ φιλάνθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελῆς, φίλαυτη ἀγάπη νά γίνῃ ἀνιδιοτελῆς ἀγάπη.

2. Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ὅλους τούς ἀνθρώπους, δικαίους καί ἀδίκους, ἀγαθούς καί κακούς, ἀγίους καί ἁμαρτωλούς • αὐτό κάνει καί ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τούς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀποκλείῃ κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τήν ὁποία εἶπε ὁ Χριστός (Λουκ. ι', 3037). Τό ἴδιο κάνουν καί τά νοσοκομεῖα καί οἱ ἱατροί γιά τίς σωματικές ἀσθένειες. Ὄταν οἱ ἱατροί κάνουν χειρουργικές ἐπεμβάσεις στούς ἀνθρώπους, κανείς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθῇ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτήν τήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας • ἄλλοι τήν ἐπιθυμοῦν καί ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτῖνες του σέ ὅλη τήν κτίση, ἄλλοι ὅμως φωτίζονται καί ἄλλοι καίγονται, καί αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτῖνες.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τά βαπτισθέντα παιδιά της καί ὅλους τούς ἀνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικρούς καί μεγάλους, ἀγάμους καί ἐγγάμους, Κληρικούς, Μοναχοὺς καί Λαϊκοὺς, ἐπιστήμονες καί μή, ἄρχοντες καί ἀρχομένους, ἑτεροφύλους καί ὁμοφυλοφίλους, καί ἀσκεῖ τήν φιλάνθρωπη ἀγάπη της, ἀρκεῖ, βέβαια, νά τό θέλουν καί οἱ ἴδιοι καί νά ζοῦν πραγματικά στήν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Γάμο ἀπορρέει ἀπό τήν Ἀγία Γραφή, τήν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στό βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς λέγων· αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτήν καί ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καί πάντων τῶν κτηνῶν καί πάσης τῆς γῆς καί πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν., 1, 2728).

Αὐτό σημαίνει ὅτι «ἡ δυαδικότητα τῶν δύο φύσεων καί ἡ συμπληρωματικότητά τους δέν ἀποτελοῦν κοινωνικές ἐπινοήσεις, ἀλλά παρέχονται ἀπό τόν Θεό» • «ἡ

ιερότητα τῆς ἔνωσης ἄνδρα καί γυναίκα παραπέμπει στήν σχέση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας»• «ὁ χριστιανικός Γάμος δέν εἶναι ἀπλή συμφωνία συμβίωσης, ἀλλά ἱερό Μυστήριο, διά τοῦ ὁποῦ ο ἄνδρας καί ἡ γυναίκα λαμβάνουν τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιά νά προχωρήσουν πρός τήν θέωσή τους»• «ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καί τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρά στήν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στά τελούμενα καί τίς εὐχές. Σ' αὐτό τό Μυστήριο ἡ ἔνωση ἀνδρός καί γυναικός ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τά ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καί οἰκογενείας, ἡ γέννηση παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἄνδρα καί γυναίκα, καί ἡ σύνδεσή τους μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἡ μή ὑπαρξη παιδιῶν χωρίς τήν εὐθύνη τῶν συζύγων, δέν διασπᾷ τήν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανική παραδοσιακή οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπό πατέρα, μητέρα καί παιδιά, καί σέ αὐτήν τήν οἰκογένεια τά παιδιά ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τήν μητρότητα καί τήν πατρότητα πού θά εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στήν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στό «Εὐχολόγιο» τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει σαφέστατη σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καί χριόμαστε γιά νά κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καί ἡ οἰκογένεια νά συμμετέχουν στό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί νά κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τήν ἐκκοσμίκευση.

Ἡ Ἐκκλησία βασίζεται σέ αὐτήν τήν Παράδοση, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στούς Ἁγίους, καί δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθῇ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «ὁμοφυλοφιλικό γάμο».

4. Σέ ἓνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μέ τά συντεταγμένα ὄργανά της ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά καταρτίζει νομοσχέδια καί νά ψηφίζει νόμους, ὥστε στήν κοινωνία νά ὑπάρχη ἐνότητα, εἰρήνη καί ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει διαχρονικές παραδόσεις αἰώνων, συμμετέχει σέ ὅλες τίς κατά καιρούς δοκιμασίες τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἱστορία, τήν

παλαιότερη και την πρόσφατη, και πρέπει όλοι να στέκονται με σεβασμό, τον οποίο κατά καιρούς διακηρύσσουν. Άλλωστε και όλοι οι άρχοντες, εκτός από μερικές εξαιρέσεις, είναι δυνάμει και ένεργεία μέλη της. Η Έκκλησία ούτε συμπολιτεύεται ούτε αντιπολιτεύεται, αλλά πολιτεύεται κατά Θεόν και ποιμαίνει όλους. Γι' αυτό και έχει ιδιαίτερο λόγο που πρέπει να γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα του λεγομένου «πολιτικού γάμου των όμοφυλοφίλων», η Ίερά Σύνοδος όχι μόνον δέν μπορεί να σιωπήση, αλλά πρέπει να όμιλήση, από αγάπη και φιλανθρωπία σέ όλους. Γι' αυτό η Ίεραρχία της Έκκλησίας της Ελλάδος στην πρόσφατη απόφασή της μέ όμόφωνο και ένωτικό τρόπο, για λόγους τούς όποιους αιτιολόγησε, δήλωσε ότι «είναι κάθετα αντίθετη πρός τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Και αυτή η σαφής απόφασή της στηρίζεται στό ότι «οί έμπνευστές του νομοσχεδίου και οι συνευδοκοϋντες σέ αυτό προωθοϋν την κατάργηση της πατρότητας και της μητρότητας και την μετατροπή τους σέ ούδέτερη γονεϊκότητα, την έξαφάνιση των ρόλων των δύο φύλων μέσα στην οίκογένεια και θέτουν πάνω από τά συμφέροντα των μελλοντικών παιδιών τίσ σεξουαλικές επιλογές των όμοφυλοφίλων ένηλίκων».

Έπί πλέον, η θέσπιση της «υίοθεσίας παιδιών» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά να μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ή μητέρα σέ ένα περιβάλλον σύγχυσης των γονεϊκών ρόλων», αφήνοντας δέ ανοικτό παράθυρο για την λεγόμενη «παρένθετη κύηση», που θά δώση κίνητρα «για την εκμετάλλευση εύάλωτων γυναικών» και αλλοίωση του ιεροϋ θεσμοϋ της οίκογενείας.

Όλα αυτά η Έκκλησία, η όποία πρέπει να εκφράζη τό θέλημα του Θεοϋ και να καθοδηγή όρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεί να τά αποδεχθῇ, διότι διαφορετικά θά προδώση την αποστολή της. Και τό κάνει αυτό όχι μόνο από αγάπη στά μέλη της, αλλά από αγάπη και στην ίδια την Πολιτεία και τούς θεσμούς της, ώστε να προσφέρουν στην κοινωνία και να συντελοϋν στην ένότητά της.

Αποδεχόμαστε, βέβαια, τά δικαιώματα των ανθρώπων τά όποια κινοϋνται σέ έπιτρεπτά όρια, σέ συνδυασμό μέ τίσ υποχρεώσεις τους, αλλά η νομιμοποίηση του απολύτου «δικαιωματοσμοϋ», που είναι θεοποίηση των δικαιωμάτων, προκαλεί την ίδια την κοινωνία.

5. Η Έκκλησία ενδιαφέρεται για την οίκογένεια, η όποία αποτελεί τό κύτταρο της Έκκλησίας, της κοινωνίας και του Έθνους. Σέ αυτό πρέπει να συντείνη και η Πολιτεία, όπως διαλαμβάνεται στό ισχύον Σύνταγμα ότι «ή οίκογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγῆς του Έθνους, καθώς και ό Γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελοϋν υπό την προστασία του Κράτους»

(ἄρ. 21).

Σύμφωνα δέ μέ τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι νόμος τοῦ Κράτους (590/1977), «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετά τῆς Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ὡς... τῆς ἐξυψώσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας» (ἄρ. 2).

Ἔτσι, **προτρέπουμε τήν Πολιτεία νά προβῇ στήν ἀντιμετώπιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος «πού ἐξελίσσεται σέ βόμβα ἔτοιμη νά ἐκραγεῖ» καί εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἐθνικό θέμα τῆς ἐποχῆς μας**, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπίλυση ὑπονομεύεται ἀπό τό πρός ψήφιση νομοσχέδιο, καί τήν καλοῦμε νά ὑποστηρίξη τίς πολύτεκνες οἰκογένειες πού προσφέρουν πολλά στήν κοινωνία καί τό Ἕθνος.

Ὅλα τά ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώνει σέ ὅλα τά μέλη της «μέ αἶσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καί ἀγάπης», διότι ὄχι μόνο ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἐλληνικῆς οἰκογενείας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της, ἀλλά καί διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει καταδικαστῇ ἀπό τήν σύνολη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. α', 2432), καί ἀντιμετωπίζεται μέ τήν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγή τρόπου ζωῆς.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασική ἀρχή ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τήν κάθε ἀμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ τόν κάθε ἀμαρτωλό, διότι καί αὐτός ἔχει τό «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καί μπορεῖ νά φθάσῃ στό «καθ' ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσῃ στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόν τόν ὑπεύθυνο λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ σᾶς, τούς εὐλογημένους Χριστιανούς, τά μέλη της, καί σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τόν λόγο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. δ', 15) καί «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β' Ἰω. α', 1).

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος

† Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφεῖμ

† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος

† Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος

† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων

† Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος

† Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων
† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων Ἀμφιλόχιος
† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος
† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: ecclesia.protocol@gmail.com

Πρωτ. 373
Αριθ.
Διεκπ. 204

Αθήνα, 29 Ἰανουαρίου 2024

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ 3 0 8 5

Πρὸς
τὸ Χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ Γάμου»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὅπως ἔχετε ἐνημερωθῆ, μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, δηλαδὴ τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου 2024, συνήλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ μελετήσῃ τὸ θέμα πού ἀνέκυψε στὶς ἡμέρες μας, δηλαδὴ τὴν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μὲ ὅλες τὶς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτὸ στὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τὸ θέμα αὐτὸ μὲ ὑπευθυνότητα καὶ νηφαλιότητα, ἀποδευκνύοντας γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ τὴν ἐνότητά της, καὶ στὴν συνέχεια ὁμόφωνα ἀποφάσισε τὰ δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθῆ.

Μιά ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νὰ ἐνημερώσῃ τὸ πλήρωμά της, τὸ ὁποῖο θέλει νὰ ἀκούσῃ τὶς ἀποφάσεις της καὶ τὶς θέσεις της. Μέσα στὸ πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται

πρός όλους ἐσᾶς, γιά νά διατυπώση τήν ἀλήθεια γιά τό σοβαρό αὐτό θέμα.

1. Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διά μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικό, μέ τό νά ὁμολογή τήν πίστη της, ὅπως τήν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός καί τήν ἐζησαν οἱ Ἅγιοί της, καί ποιμαντικό, μέ τό νά ποιμαίνει τούς ἀνθρώπους στήν κατά Χριστόν ζωή.

Αὐτό τό ἔργο της φαίνεται στήν Ἁγία Γραφή καί στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἱεροῦς κανόνες, πού καθορίζουν τά ὅρια μέσα στά ὁποῖα πρέπει νά κινοῦνται ὅλα τά μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοί καί Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τίς πνευματικές ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοί νά ζοῦν σέ κοινωνία μέ τόν Χριστό καί τούς ἀδελφούς τους, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν φιλαυτία καί νά ἀναπτυχθῇ ἡ φιλοθεΐα καί ἡ φιλανθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελῆς, φιλαυτη ἀγάπη νά γίνη ἀνιδιωτελῆς ἀγάπη.

2. Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ὅλους τούς ἀνθρώπους, δικαίους καί ἀδίκους, ἀγαθοῦς καί κακοῦς, ἀγίους καί ἁμαρτωλοῦς· αὐτό κάνει καί ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τούς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀποκλείη κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τήν ὁποία εἶπε ὁ Χριστός (Λουκ. ι', 30-37). Τό ἴδιο κάνουν καί τά νοσοκομεῖα καί οἱ ἱατροί γιά τίς σωματικές ἀσθένειες. Ὄταν οἱ ἱατροί κάνουν χειρουργικές ἐπεμβάσεις στούς ἀνθρώπους, κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθῇ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτήν τήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι τήν ἐπιθυμοῦν καί ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτίνες του σέ ὅλη τήν κτίση, ἄλλοι ὁμως φωτίζονται καί ἄλλοι καίγονται, καί αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτίνες.

Έτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τὰ βαπτισθέντα παιδιὰ τῆς καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀγάμους καὶ ἐγγάμους, Κληρικοὺς, Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς, ἐπιστήμονες καὶ μὴ, ἄρχοντες καὶ ἀρχομένους, ἑτεροφύλους καὶ ὁμοφυλοφίλους, καὶ ἀσκεῖ τὴν φιλάνθρωπη ἀγάπη τῆς, ἀρκεῖ, βέβαια, νὰ τὸ θέλουν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ ζοῦν πραγματικά στὴν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Γάμο ἀπορρέει ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς λέγων· ἀυξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτὴν καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν., 1, 27-28).

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι «ἡ δυαδικότητα τῶν δύο φύσεων καὶ ἡ συμπληρωματικότητά τους δὲν ἀποτελοῦν κοινωνικὲς ἐπινοήσεις, ἀλλὰ παρέχονται ἀπὸ τὸν Θεό»· «ἡ ἱερότητα τῆς ἑνώσεως ἀνδρα καὶ γυναίκας παραπέμπει στὴν σχέση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας»· «ὁ χριστιανικὸς Γάμος δὲν εἶναι ἀπλὴ συμφωνία συμβίωσης, ἀλλὰ ἱερὸ Μυστήριον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα λαμβάνουν τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν Οἰκονομία τους»· «ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶναι συστατικὰ στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρά στὴν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στὰ τελούμενα καὶ τίς εὐχές. Σ' αὐτὸ τὸ Μυστήριον ἡ ἑνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καὶ οἰκογενείας, ἡ γέννησις παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἀνδρα καὶ γυναίκας, καὶ ἡ σύνδεσός τους

μέ την ἐκκλησιαστική ζωή. Ἡ μὴ ὑπαρξὴ παιδιῶν χωρὶς τὴν εὐ-
θύνην τῶν συζύγων, δὲν διασπᾷ τὴν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανικὴ παραδοσιακὴ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ
πατέρα, μητέρα καὶ παιδιὰ, καὶ σὲ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν τὰ παι-
διὰ ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τὴν μητρότητα καὶ τὴν πα-
τρότητα πού θὰ εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στὴν μετέπειτα ἐξέ-
λιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στὸ «Εὐχολόγιον» τῆς Ἐκκλησίας,
ὑπάρχει σαφέστατη σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βα-
πτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ
τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.
Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολο-
γικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καὶ χριόμαστε γιὰ νὰ κοινωνή-
σουμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ
Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καὶ ἡ οἰκογένεια νὰ συμμετέχουν στὸ
Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ νὰ κοινωνοῦν τοῦ Σώμα-
τος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως
αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τὴν ἐκκοσμίκευσιν.

Ἡ Ἐκκλησία βασίζεται σὲ αὐτὴν τὴν Παράδοσιν, πού δόθη-
κε ἀπὸ τὸν Θεὸ στοὺς Ἁγίους, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθῇ κά-
θε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δὲ μᾶλλον τὸν λεγόμενο «ὁμοφυ-
λοφυλικὸ γάμον».

4. Σὲ ἓνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μὲ τὰ συντεταγ-
μένα ὄργανά της ἔχει τὴν ἀρμοδιότητα νὰ καταρτίζῃ νομοσχέ-
δια καὶ νὰ ψηφίζῃ νόμους, ὥστε στὴν κοινωνία νὰ ὑπάρχῃ ἐνό-
τητα, εἰρήνη καὶ ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει δια-
χρονικὲς παραδόσεις αἰώνων, συμμετέχει σὲ ὅλες τὶς κατὰ και-
ροὺς δοκιμασίαις τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικὰ στὴν
ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἱστορία, τὴν παλαιότερη
καὶ τὴν πρόσφατη, καὶ πρέπει ὅλοι νὰ στέκονται μὲ σεβασμό,
τὸν ὅποιο κατὰ καιροὺς διακηρύσσουν. Ἀλλωστε καὶ ὅλοι οἱ ἄρ-

χοντες, εκτός από μερικές εξαιρέσεις, είναι δυνάμει καί ενεργεία μέλη της. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε συμπολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται, ἀλλά πολιτεύεται κατὰ Θεόν καί ποιμαίνει ὄλους. Γί' αὐτό καί ἔχει ἰδιαίτερο λόγο πού πρέπει νά γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων», ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὄχι μόνον δέν μπορεῖ νά σιωπήσῃ, ἀλλά πρέπει νά ὁμιλήσῃ, ἀπό ἀγάπη καί φυλανθρωπία σέ ὄλους. Γί' αὐτό ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόσφατη ἀπόφασή της μέ ὁμόφωνο καί ἑνωτικό τρόπο, γιά λόγους τοῦς ὁποίους αἰτιολόγησε, δήλωσε ὅτι «εἶναι κάθετα ἀντίθετη πρὸς τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Καί αὐτή ἡ σαφής ἀπόφασή της στηρίζεται στό ὅτι «οἱ ἐμπνευστές τοῦ νομοσχεδίου καί οἱ συνευδοκούντες σέ αὐτό προωθοῦν τήν κατάργηση τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καί τήν μετατροπή τους σέ οὐδέτερη γονεϊκότητα, τήν ἐξαφάνιση τῶν ρόλων τῶν δύο φύλων μέσα στήν οἰκογένεια καί θέτουν πάνω ἀπό τά συμφέροντα τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν τίς σεξουαλικές ἐπιλογές τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐνηλίκων».

Ἐπί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «υἱοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἓνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοικτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση», πού θά δώσῃ κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐκφράζῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καθοδηγῇ ὀρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεῖ νά τά ἀποδεχθῇ, διότι διαφορετικά θά προδώσῃ τήν ἀποστολή της. Καί τό κάνει αὐτό ὄχι μόνο ἀπό ἀγάπη στά μέλη της, ἀλλά ἀπό ἀγάπη καί στήν ἴδια τήν Πολιτεία καί τοῦς θεσμούς της, ὥστε νά προσφέρουν στήν κοινωνία καί νά συντελοῦν στήν ἐνότητά της.

Ἀποδεχόμαστε, βέβαια, τά δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων τά ὁποία κινούνται σέ ἐπιτρεπτά ὅρια, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλά ἡ νομιμοποίηση τοῦ ἀπολύτου «δικαιωμα-

τισμού», που είναι θεοποίηση των δικαιωμάτων, προκαλεί την ίδια την κοινωνία.

5. Η Εκκλησία ενδιαφέρεται για την οικογένεια, η οποία αποτελεί τό κύτταρο της Εκκλησίας, της κοινωνίας και του Έθνους. Σε αυτό πρέπει να συντείνει και η Πολιτεία, όπως διαλαμβάνεται στο ισχύον Σύνταγμα ότι «η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο Γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους» (άρ. 21).

Σύμφωνα δέ με τον Καταστατικό Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος, που είναι νόμος του Κράτους (590/1977), «η Εκκλησία της Ελλάδος συνεργάζεται μετά της Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινού ενδιαφέροντος ως... της εξυψώσεως του θεσμού του γάμου και της οικογενείας» (άρ. 2).

Έτσι, προτρέπουμε την Πολιτεία να προβή στην αντιμετώπιση του Δημογραφικού προβλήματος «που εξελίσσεται σε βόμβα έτοιμη να εκραγεί» και είναι τό κατ' έξοχήν έθνικό θέμα της εποχής μας, του οποίου η επίλυση ύπονομεύεται από τό προς ψήφιση νομοσχέδιο, και την καλούμε να ύποστηρίξη τίς πολύτεχνες οικογένειες που προσφέρουν πολλά στην κοινωνία και τό Έθνος.

Όλα τά άνωτέρω ή Ίεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος ανακοινώνει σε όλα τά μέλη της «μέ αίσθημα ποιμαντικής ευθύνης και αγάπης», διότι όχι μόνο ό λεγόμενος «γάμος των όμοφυλοφίλων» είναι ανατροπή του Χριστιανικού Γάμου και του θεσμού της πατροπαράδοτης έλληνικής οικογένειας, αλλάζοντας τό πρότυπό της, αλλά και διότι ή όμοφυλοφιλία έχει καταδικαστή από την σύνολη εκκλησιαστική παράδοση, άρχής γενομένης από τον Άπόστολο Παύλο (Ρωμ. α', 24-32), και αντιμετώπιζεται μέ την μεάνοια, ή όποία είναι αλλαγή τρόπου ζωής.

Έννοείται, βέβαια, ότι ύφίσταται ή βασική άρχή ότι, ενώ ή Εκκλησία καταδικάζει την κάθε άμαρτία ως απομάκρυνση του ανθρώπου από τό Φώς και την αγάπη του Θεού, συγχρόνως

ἀγαπᾷ τὸν κάθε ἁμαρτωλό, διότι καὶ αὐτός ἔχει τὸ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ μπορεῖ νὰ φθάσῃ στοῦ «καθ' ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσῃ στὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸν τὸν ὑπεύθυνον λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ σᾶς, τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς, τὰ μέλη της, καὶ σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τὸν λόγο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. δ', 15) καὶ «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β' Ἰω. α', 1).

† Ο Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**, Πρόεδρος
 † Ο Καρυστίας καὶ Σκύρου Σεραφεῖμ
 † Ο Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Εὐστάθιος
 † Ο Νικαίας Ἀλέξιος
 † Ο Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Χρυσόστομος
 † Ο Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου Θεόκλητος
 † Ο Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων
 † Ο Κίτρους καὶ Κατερίνης Γεώργιος
 † Ο Ἰωαννίνων Μάξιμος
 † Ο Ἐλασσώνος Χαρίτων
 † Ο Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων Ἀμφιλόχιος
 † Ο Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Νυσηφόρος
 † Ο Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός
 Ο Ἀρχιεραρχία
 Ἀρχμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ακριβές Αντίγραφο
 Ο Ἀρχιεραρχία

Ἀρχμ. Ἰωάννης Καραμούζης